

имаше съвсѣмъ малко прѣдмети. Тати взе писмото, отвори го и започна да ѝ го чете.

Въ него се казваше: „Мила мамо! Струва ми се, че става три години какъ не съмъ ти писалъ! Ахъ, азъ прѣживѣхъ твърдѣ много: въ тия три години азъ бѣхъ войникъ и участвувахъ въ една тежка война. Сега лежа въ една болница въ Нью-Йоркъ, защото бѣхъ раненъ съ куршумъ въ единя кракъ и сега ще ми отрѣжатъ болния кракъ. Но това не е много лошо. Азъ ще получавамъ всѣка година пенсия, за да мога да прѣживѣвамъ и ще се върна назадъ въ отечеството си. Ахъ, дано мога да те видя още веднажъ! — Майко, мила майко! Жива ли си? . . .“

Старата майка поблѣднѣ като платно и едва-едва прошепна: „Да, мой синко! Азъ още живѣя, но ела си по-скоро! Иначе ще дойдешъ късно!“ . . .

Слѣдъ това тати сложи легко писмото въ ржката ѝ и тихо си излѣзе.

Да, на тати е добрѣ. Той намира топла стаичка, той е обиколень отъ дѣцата си и не получава никакви писма отъ Америка, които да го плашатъ . . . Той е добрѣ, при все че прѣститѣ му сж посинѣли отъ мразъ? . . .

Прѣведе: Д. Н.

